

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/442/2015
Identifikačné číslo spisu:	5710214695
Dátum vydania rozhodnutia:	25.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5710214695.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. R., bytom U., proti žalovanej POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou WERNER & Co. s. r. o., so sídlom v Bratislave, Stromová 54/A, IČO: 36 869 643, o neplatnosť úverovej zmluvy a o zaplatenie finančného zadost'učinenia v sume 772 €, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21C/286/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 14. januára 2015 sp. zn. 7Co/477/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline rozsudkom zo 14. januára 2015, sp. zn. 7Co/477/2014 potvrdil rozsudok Okresného súdu Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 15. apríla 2014, č. k. 21C/286/2010-371, ktorým súd prvej inštancie určil neplatnosť zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25. augusta 2010 uzatvorenej medzi účastníkmi konania (výrok I.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi finančné zadost'učinenie vo výške 220 € (výrok II.). Výrok o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 552 € (výrok III.) zostal nedotknutý. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že sporná úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, ktorá neobsahuje náležitosti predpísané zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. i/ cit. zákona), ročnú percentuálnu mieru nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ cit. zákona), a preto je neplatná. Nedostatok uvedených náležitostí spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Sporňý úver bol poskytnutý za úrok (odplatu) vo výške 96 % z dlžnej sumy ročne. „Dohoda“ ceny za poskytnutie úveru, ktorá predstavuje takmer 4-násobok obvyklej ceny úveru, bola formulovaná úmyselne nejasne, aby spotrebiteľ nevedel, čo v skutočnosti za poskytnutý úver zaplatí. Uvedené dojednanie súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako extrémne nemorálne a z týchto dôvodov vyhlásil celú spornú úverovú zmluvu za neplatnú. Rovnako správne súd prvej inštancie rozhodol o poskytnutí primeraného finančného zadost'učinenia žalobcovi, ktorý sa ako spotrebiteľ domáhal ochrany práva pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3

ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Je teda nepochybné, že v súvislosti s úspešným uplatnením tohto práva mal nárok na primerané finančné zadostučinenie. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku odvolateľa, že postupom súdu prvej inštancie, ktorý vec prejednal dňa 8. apríla 2011 a dňa 31. mája 2011 aj v jeho neprítomnosti, došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom a k porušeniu zásady rovnosti zbraní. Z obsahu spisu mal preukázané, že dňa 8. apríla 2011 boli žalovaná a jej právny zástupca riadne predvolaní, svoju neúčast' na tomto pojednávaní neospravedlnili. Aj na pojednávanie konané dňa 31. mája 2011 boli žalovaná ako i jej právny zástupca riadne predvolaní a pokiaľ svoju neprítomnosť ospravedlnili kolíziou pojednávania, odvolací súd uviedol, že kolízia pojednávania nie je bez ďalšieho dôvodom na odročenie pojednávania. Kolízia môže byť dôvodom odročenia pojednávania v prípade, ak nemožno od účastníka spravodlivo žiadať, aby si zvolil iného zástupcu. V danom prípade právny zástupca žalovanej ako dôvod účasti na inom pojednávaní uviedol okolnosť, že je jediným konateľom spoločnosti a zároveň advokátom, ktorý vykonáva advokátsku činnosť u právneho zástupcu žalovanej. Túto „preťaženosť“ právneho zástupcu žalovanej nepovažoval odvolací súd za vážny dôvod pre odročenie pojednávania, ani za skutočnosť, na základe ktorej nemožno spravodlivo žiadať od žalovanej, aby si zvolila iného zástupcu. Je zodpovednosťou právneho zástupcu žalovanej zorganizovať si množstvo práce tak, aby povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o advokácii, plnil riadne. Právny zástupca žalovanej netvrdil a ani nepreukázal, že nepriaznivá personálna situácia v jeho advokátskej kancelárii vznikla náhle a nepredvídateľne tak, že nebolo možné usporiadať si plnenie pracovných povinností tak, aby sa mohol zúčastniť pojednávania pred súdom prvej inštancie. Nedôvodná bola i námietka o nezaslaní listinných dôkazov žalovanej, resp. jej právnomu zástupcovi, ktoré boli predkladané žalobcom na uvedených pojednávaniach. Z obsahu zápisníc o pojednávaní vyplýva, že listiny, ktoré tam boli predložené, boli riadne oboznámené a pokiaľ by sa žalovaná, resp. jej právny zástupca pojednávania zúčastnili, mali možnosť a vytvorený priestor s obsahom týchto listín sa riadne oboznámiť. To, že svoje procesné právo nevyužili, nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Napokon nedôvodná bola aj námietka žalovanej týkajúca sa nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vrátane neuvedenia, prečo súd nevykonal dôkaz výsluchom svedka pána G.. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí, dáva odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, v dostatočnom rozsahu uvádza, prečo bolo žalobe vyhovie. Nevykonanie žalovanou navrhovaného dôkazu môže viesť prípadne iba k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom. Rovnako ako súd prvej inštancie, ani odvolací súd nevidel dôvod výsluchu svedka navrhovaného žalovanou. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odvolací súd v zmysle § 224 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) ponechal na súd prvej inštancie.

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla ho (spolu s rozsudkom okresného súdu) zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že sa jej postupom súdov oboch inštancií odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Existencia tohto dôvodu spočíva v prejednaní veci bez prítomnosti účastníka na dvoch pojednávaniach dňa 8. apríla 2011 a dňa 31. mája 2011, nedoručení dôkazov doručených žalobcom súdu prvej inštancie na vyššie uvedených pojednávaniach a na pojednávaní dňa 25. marca 2014, ktorého sa žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu zúčastnila, a v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O. s. p.). V tomto smere dovolateľka poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie neuviedol, z akého dôvodu nevypočul pána G., jeho rozsudok je vnútorne rozporný a absentuje odôvodnenie vo vzťahu k judikatúre uvádzanej žalovanou.

3. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

4. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle prechodných ustanovení § 470 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas dovolateľka zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné, sú uvedené v § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriaďiť pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O. s. p., je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

7. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p. Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdila a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

8. Dovolaťka tvrdí, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O. s. p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

9. Dovolaťka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. konkrétne namietala prejednanie veci bez jej prítomnosti, a to na dvoch pojednávaniach dňa 8. apríla 2011 a dňa 31. mája 2011, nedoručenie dôkazov doručených žalobcom súdu prvej inštancie na vyššie uvedených pojednávaniach a na pojednávaní dňa 25. marca 2014 a nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

11. Obsahom tohto základného práva nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania. Kolízia dvoch pojednávaní toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie „dôležitého dôvodu“ na odročenie riadne a včas vytýčeného pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ (§ 101 ods. 2 O. s. p.) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (viď I. ÚS 68/1998).

12. V zmysle § 24 O. s. p. sa účastník môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí, pričom si ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta; jemu udelené plnomocenstvo nemožno obmedziť (§ 25 ods. 1 O. s. p.). Zástupca, ktorému bolo udelené plnomocenstvo pre celé konanie, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť účastník (§ 28 ods. 2 O. s. p.).

13. Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

14. Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O. s. p.), posudzuje súd podľa okolností toho-ktorého prípadu. Dôležitým

dôvodom pre odročenie pojednávania pred súdom môže byť aj kolízia s iným pojednávaním právneho zástupcu účastníka konania, ak od účastníka nemožno spravodlivo požadovať, aby si zvolil iného zástupcu. Ak v takom prípade súd, napriek žiadosti o odročenie pojednávania, prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti účastníka a jeho právneho zástupcu, odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (R 41/2002, R 32/2002). Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že samotná kolízia pojednávania právneho zástupcu účastníka nie je bez ďalšieho dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. (porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 77/2002).

15. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych.

16. V prejednávanej veci najvyšší súd z obsahu spisu zistil, že pokiaľ sa týka pojednávania dňa 8. apríla 2011, toto sa začalo o 10.00 hod., súd prvej inštancie na úvod pojednávania konštatoval, že žalovaná mala predvolanie na pojednávanie riadne a včas doručené; svoju neprítomnosť na pojednávaní však neospravedlnila, preto súd pojednával aj v jej neprítomnosti. V zmysle úradného záznamu na č. l. 88 spisu ospravedlnenie neúčasti na predmetnom pojednávaní a žiadosť o odročenie pojednávania bolo do podateľne súdu doručené o 11.15 hod., teda už v čase po pojednávaní. Po takomto zistení súd prvej inštancie rozhodol, že vo veci sa bude ďalej konať, napriek predchádzajúcemu vyhláseniu o skončení dokazovania. Čo sa týka pojednávania dňa 31. mája 2011, neúčast' na tomto pojednávaní ospravedlnila žalovaná e-mailovým podaním zo dňa 27. mája 2011, doplneným písomne dňa 31. mája 2011; pojednávanie žiadala zároveň odročiť. Právny zástupca žalovanej uviedol, že na rovnaký deň bolo už skôr vytýčené pojednávanie na Okresnom súde v Rožňave, kde tiež zastupuje žalovanú. Je spoločnosťou s ručením obmedzeným s jediným spoločníkom, ktorá poskytuje právne služby prostredníctvom jediného konateľa a advokáta, pričom nezamestnáva žiadneho advokátskeho koncipienta; žalovaná so substitučným zastúpením nesúhlasila. Súd prvej inštancie v tomto prípade konštatoval, že žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila s tým, že sa zároveň musí zúčastniť pojednávania v ten istý deň v Rožňave; žalovaná ospravedlnila svoju neúčast' na všetkých troch pojednávaniach, ktoré boli doteraz vytýčené, pričom presvedčivý dôvod svojej neúčasti, ktorý by jej neúčast' ospravedlnil, neuviedla, preto opätovne pojednával v neprítomnosti žalovanej. Okresný súd Rožňava na dopyt Okresného súdu Martin uviedol, že žalovaná ani jej právny zástupca sa pojednávania dňa 31. mája 2011 nezúčastnili z dôvodu rokovania o mimosúdnej dohode; svoju neúčast' ospravedlnili (č. l. 121 spisu). Súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej po prvýkrát rozsudkom z 31. mája 2011, č. k. 21C/286/2010-122 v spojení s doplniacim rozsudkom z 31. mája 2011, č. k. 21C/286/2010-133. V dôsledku podaného odvolania odvolací súd uznesením z 9. januára 2013, č. k. 7Co/292/2011-276 rozhodol tak, že „výroku rozsudku okresného súdu, ktorým v časti o zaplatenie sumy 552 € titulom finančného zadost'učinenia návrh zamietol, sa nedotýka; v ostatnej časti rozsudok okresného súdu v spojení s doplniacim rozsudkom z 31. mája 2011 zrušil a v tomto rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie“. Následného pojednávania na súde prvej inštancie dňa 25. marca 2014 sa zúčastnil žalobca i právny zástupca žalovanej. Súd prvej inštancie rozhodol po druhýkrát vo veci samej rozsudkom z 15. apríla 2014, č. k. 21C/286/2010-371, ktorý odvolací súd rozsudkom zo 14. januára 2015, sp. zn. 7Co/477/2014 potvrdil. Dovolací súd sa stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, že právny zástupca žalovanej netvrdil a ani nepreukázal, že nepriaznivá personálna situácia v jeho advokátskej kancelárii vznikla náhle a nepredvídateľne tak, že nebolo možné usporiadať si plnenie pracovných povinností tak, aby sa mohol zúčastniť pojednávania pred okresným súdom dňa 31. mája 2011. Z obsahu spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie uvedeného dňa právny zástupca žalovanej prevzal 16. mája 2011 a mal teda dostatok času na to, aby informoval zastúpenú žalovanú o vzniknutej kolízii ako aj o tom, že preferuje iné pojednávanie. Od dovolateľky, ktorá podľa vyjadrenia právneho zástupcu nesúhlasila so substitúciou (č. l. 101 spisu), bolo vzhľadom na časový odstup dvoch týždňov spravodlivé požadovať, aby si na pojednávanie zvolila iného zástupcu. Dôvodná nie je ani námietka o nezaslaní listinných dôkazov, predložených žalobcom na uvedené pojednávaniach, žalovanej. Z

obsahu zápisnic o pojednávání vyplýva, že predložené listiny boli riadne oboznámené; žalovaná mala možnosť a vytvorený priestor s obsahom týchto listín sa riadne oboznámiť a vyjadriť sa k nim. V konaní bolo navyše preukázané, že žalovaná, resp. jej právny zástupca sa dňa 31. mája 2011 nezúčastnila na pojednávaní pred súdom prvej inštancie ani na kolidujúcom pojednávaní na Okresnom súde Rožňava. To, že žalovaná svoje procesné právo nevyužila, nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Najvyšší súd tiež konštatuje, že všetky žalovanou vytýkané procesné vady konania, a to prejednanie veci bez jej prítomnosti na dvoch pojednávaniach dňa 8. apríla 2011 a dňa 31. mája 2011 ako i nedoručenie dôkazov doručených žalobcom súdu prvej inštancie sa týkajú postupu súdu prvej inštancie (sčasti ešte pred vyhlásením v poradí prvého rozsudku), pričom s týmito sa dostatočne v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal už odvolací súd.

17. V súvislosti so žalovanou namietanou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. možno vyvodit', že odňatie možnosti konať pred súdom vidí aj v tom, že súdy oboch inštancií sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali s ňou uvádzanou argumentáciou, čím v podstate namieta aj nedostatok ich odôvodnenia. V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) už dávnejšie považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie, preto nebol dôvod na postup podľa druhej vety citovaného stanoviska.

18. V danom prípade treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

19. Napokon, pokiaľ žalovaná vytýkala súdu prvej inštancie nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, konkrétne výsluch pána G., je potrebné uviesť, že podľa právnej úpravy do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V týchto súvislostiach najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 50/04).

20. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' z

ustanovení § 238, § 239 O. s. p., v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22.1 Toto rozhodnutie vo veci samej prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

22.2 V časti výroku o trovách dovolacieho konania rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.